

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Izba Odwoławcza nieprawidłowo określiła punkty ciężkości przy ocenie podobieństwa wizualnego.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — HeidelbergCement przeciwko Komisji

(Sprawa T-302/11)

(2011/C 238/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Denzel i T. Holzmüller)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie COMP/39520 — cement i produkty pokrewne w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami skarżącej, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾

Zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie przedstawia wystarczających uściśleń na temat celu dochodzenia oraz żąda informacji handlowych, które nie są „konieczne” w rozumieniu art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 celem wyjaśnienia zarzucanych czynów.

Skarżącej nie przedstawiono ani w zaskarżonej decyzji, ani w żadnym innym momencie w trakcie procedury dochodzeniowej, jakie konkretnie postępowanie jej się zarzuca. W rezultacie decyzja narusza zawarty w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 obowiązek wskazania celu dochodzenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów Unii, w decyzji należy z wystarczającą ścisłością wskazać zarzucane czyny tak, aby jej adresaci oraz sądy mogli ocenić, czy informacje żądane na potrzeby dochodzenia są konieczne.

W decyzji zażądano ponownie dużej liczby informacji, które już wcześniej zostały przekazane Komisji w odpowiedzi na

wcześniejsze żądania dostarczenia informacji. Informacje, znajdujące się już w posiadaniu Komisji nie były „konieczne” w rozumieniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

Nie można dostrzec związku pomiędzy żądanymi informacjami a „domysłami” Komisji. Komisja nadużyła swoich kompetencji w świetle art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 celem przeprowadzenia ogólnego dochodzenia w stosunku do skarżącej („fishing expedition”). Komisja może skorzystać, celem przeprowadzenia takiego ogólnego dochodzenia na rynku, z art. 17 rozporządzenia nr 1/2003.

Komisja przekroczyła swoje uprawnienia na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, bowiem w zaskarżonej decyzji wymaga od skarżącej analizy i oceny żądanych informacji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Biorąc pod uwagę zakres żądanych informacji, wybór środków oraz krótki termin wskazany skarżącej miałyby naruszać zasadę proporcjonalności.

Zebranie i przygotowanie żądanych informacji w określonej formie stanowiło dla skarżącej nadmierne obciążenie. To obciążenie było nieproporcjonalne w stosunku do ogólnego charakteru żądanych informacji oraz celu dochodzenia.

Wyznaczenie dwunastotygodniowego terminu do udzielenia odpowiedzi i odmowa przedłużenia przez Komisję tego terminu były nieproporcjonalne. Dochowanie tego terminu przez skarżącą było obiektywnie niemożliwe.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia z art. 296 ust. 2 TFUE

Zaskarżona decyzja narusza również wymogi art. 296 ust. 2 TFUE co do właściwego uzasadnienia aktu prawnego, ponieważ nie pozwala dostrzec motywów, które skłoniły Komisję do żądania tylu informacji, do podjęcia działania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i do nałożenia takiego ograniczenia czasowego w ramach postępowania.

Zaskarżona decyzja nie uściśla, jaki konkretnie czyn bada Komisja ani powodu, dla którego Komisja potrzebowała wyjątkowo szczegółowych i obszernych informacji.

Komisja nie uzasadniła, dlaczego tym razem, w przeciwieństwie do wcześniejszych żądań przedstawienia informacji, uznała, że działanie na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 jest właściwe i konieczne.

Komisja niewystarczająco uzasadniła, dlaczego wyznaczyła tak krótki termin na udzielenie odpowiedzi i dlaczego odmówiła przedłużenia tego terminu.

- 4) Czwarty zarzut dotyczący naruszenia zasady precyzyjnego określenia żądanych informacji

Zaskarżona decyzja oraz formularz z nią przesłany naruszają zdaniem skarżącej wymogi ogólnej precyzyjnego określenia żądanych informacji, ponieważ dokumenty te w wielu fragmentach są niejasne, niedookreślone i ze sobą sprzeczne, a także nie zawierają jakichkolwiek jasnych wskazań postępowania pod adresem skarżącej. Skarżąca nie może ustalić w sposób niepozostawiający wątpliwości, czego się od niej wymaga, aby oddalić ryzyko zastosowania wobec niej sankcji. Komisja nie odpowiedziała, lub odpowiedziała w sposób niewystarczający, na liczne prośby skarżącej o uściślenie.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa skarżącej do obrony

Zaskarżona decyzja miałyby naruszać prawo skarżącej do obrony, gwarantowane w art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ wymaga od skarżącej aktywnego uczestnictwa w ocenie i analizie informacji handlowych, które stanowią w rzeczywistości zadania należące do obowiązków Komisji w ramach rozkładu ciężaru dowodu.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Leopardi Dittajuti przeciwko OHIM — Llopart Vilarós (CONTE LEOPARDI DITTAJUTI)

(Sprawa T-303/11)

(2011/C 238/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Piervittorio Francesco Leopardi Dittajuti (Numana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. De Simone, D. Demarinis, i G. Orsoni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Pedro Llopart Vilarós (Sant Sadurní D'Anoia, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie R 1437/2010-2 i w konsekwencji zażądanie od Urzędu podjęcia właściwych kroków w celu wykonania wydanego wyroku, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi we wszystkich instancjach tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CONTE LEOPARDI DITTAJUTI” dla towarów i usług z klas 33, 35, 40 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6428338

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Pedro Llopart Vilarós

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „Leopardi” zarejestrowany w Hiszpanii pod nr 2073540 dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego

Podniesione zarzuty: błędna wykładnia art. 60 rozporządzenia Rady nr 207/2009, zasady 49 ust. 1 i zasady 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, mających zastosowanie do postępowania odwoławczego zgodnie z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, ze względu na to, że Izba Odwoławcza (i) nieprawidłowo postanowiła, bez względu na łączny wniosek stron w tym względzie, nie zawiesić postępowania i nie przedłużyć terminu (ii) nieprawidłowo wzięła pod uwagę łączny wniosek stron, jedynie po upływie terminu na przedłożenie pisma przedstawiającego podstawy odwołania, uniemożliwiając tym samym przedłożenie przez stronę zainteresowaną tego pisma w odpowiednim czasie przed upływem terminu; oraz (iii) naruszenie wymogów proceduralnych przez Izbę Odwoławczą, ponieważ nie wzięła pod uwagę podstaw odwołania, mimo, iż właściwe pisma zostały przedstawione po upływie terminu, co stanowi naruszenie generalnej zasady ekonomii procesowej i zachowania ważności dokumentów zawartych w aktach sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Schwenk Zement przeciwko Komisji

(Sprawa T-306/11)

(2011/C 238/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schwenk Zement KG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: M. Raible, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. (sprawa COMP/39520 — Zement i produkty pokrewne)
- obciążenie Komisji kosztami strony skarżącej, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.